

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crucifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.1. Hominis religiosi cum Christo crucifixo comparatio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

nixus ac partus est, obstetricis instar, laboranti opem ferre: quod equidem munus ipsa de se professa est, sese erga Carolum S. Birgittæ filium morientem exercuisse: aut etiam, ut instar parentis, quos per vitæ mortalis tenebras, clientelæ suæ tanquam utero protexerit, in lucem denique claram emittat sempiternæ felicitatis.

Quam in rem extat utilis libellus, à quodam è nostris Patribus in Germania non semel editus hoc titulo: *MARIA agonizantium Mater*; ubi plurimis exemplis ostenditur, quantâ sedulitate Mater illa viventium clientibus suis, in supremo illo rerum cardine, subvenire solet; & quibus potissimum officijs tantopere nobis necessarium præsidium liceat promereri. Ita enim habeto, mi Lector, Beatissimam Virginem, tametsi neminem seriò ad se confugientem unquam destituit, ijs tamen certius præsentiusq; in morte subventuram, qui eam in vita peculiari studio constantiq; fide coluerint, ejusq; opem, in eam horam decretoriam, quotidianis votis, cum amore & fiducia, experierint.

CAPVT X.

Status Religiosus, peculiaris Christi crucifixi imitatio.

§. I.

Hominis Religiosi cum Christo crucifixo comparatio.

Religiosum hominem expressam esse Christi crucifixi effigiem & simulacrum, passim obvia est SS. Patrum sententia. Quippe qui vel Religiosorum vitam, vitam crucifixam seu crucifixorū appellant (quo etiam nomine usum, inuenio S. Bernardinum Senensem, dum de ea loquitur Filij DEI admirabili exinanitione, quâ factus est homo, ærumnis nostris

Serm. 6. de B.V. a. t. c. 1. nostris obnoxius, & (ut ait) *pœnas acerbissimas pro peccatis omnium subiturus, & exemplar vitæ crucifixæ omnibus præbiturus*) vel certe verba illa Pauli, specialiter ac proprie Religiosis accommodant: *Mibi mundus crucifixus est, & ego mundo*; uti videre est apud Julium Nigronium, in commentario ad Regulas communes Societatis.

Quapropter & S. Franciscus, in suæ ad DEUM conversionis initijs, & primis quasi vitæ religiosæ rudimentis, cum patre urgente, ut paternis bonis cederet, coram Episcopo Assisate omnem etiam vestitum rejecisset; oblatam sibi pauperem rusticani hominis lacernam gratanter accipiens, eam cæmenti, seu (uti conijcio) arenati calcisve frusto ad modum crucis manu propriâ signavit, operimentum formans ex eo (inquit S. Bonaventura) *crucifixi hominis, & pauperis seminudi*. Neque verò obscura crucis & religiosi Staturus; hominis crucifixi, & religiosi analogia. Nam in primis status aut vita religiosa, ipso suo genere, dura crux est; cum multa ferat quæ crucient, ejusq; summa sita sit in rebus difficillimis, compressione cupiditatum, abnegatione sui, constanti ac laboriosa magnarum virtutum exercitatione.

Serm. 37. de SS. Nam si verum est illud S. Augustini: *Totam vitam hominis Christiani, si secundum Evangelium vivat, crucem esse & martyrium*: quanto magis crux erit hominis religiosi vita, qui Christum propius imitandi studio, non præcepta tantum Evangelica (veluti qui DEO in communi vita serviunt) verum etiam consilia, ex suscepto vitæ instituto, sectentur.

Matt. 16. In quem proinde singulariter quadret illa Christi vox: *quis vult post me venire* (per expressionem videlicet vitæ, ac mortis meæ imitationem) *abneget semet ipsum, tollat crucem suam, & sequatur me*.

Unde etiam S. Theodorus Studites, Religiosorum vitam, Staurophoron, seu cruciferam, appellavit. *Serm. 9.* Expressius autem Petrus Blesensis, statum obedientiæ & penitentiæ,

tiæ, docet esse crucem illam, quam verbis citatis Christus commendat; & in qua, ex ejus imitatione, ad mortem usque perseverandum sit, tametsi fortassis dæmon, caro, mundus obstrepant, & occlamentent: Descende de cruce. Similiter autem Guilelmus Abbas S. Theodoricæ, meminit crucis professionis religiosæ, cujus verba mox citabimus paragrapho sequenti. In quem etiam sensum conspirans, vir rerum spiritus experientissimus M. Joannes Avila, cum duos à sua disciplina Societati nostræ transmitteret, eosque nonnullis præceptis spiritualibus communiret, ita eis præcepit inter cætera: *Existimate vos ire ad crucem, & animo Hift. Soc. p. ite sic præparato, ut causa nulli velitis esse querimonia; sed l. 1. 14. quidquid vobis ex quolibet accidat, id pacatè feratis ac libenter.* Deinde Vir Religiosus, homini crucifixo, adeoque Christo patibulato, in multis perquam similis est. Ut enim disputat Abbas Pinufius apud Casianum l. 4. de Institutis l. 4. c. 34. renunciantium, hoc est, Religiosorum: *Eo habitu ac figurâ, quâ pro nobis in patibulo fuit suspensus, nos quoque necesse est in hac vita degere.* Atque in his maximè consistit illa Religiosi & crucifixi similitudo.

Primò: quòd sicut homo crucifixus tribus quatuorve clavis cruci suæ stabiliter figitur, ut nullo conatu se refigere aut revellere possit: sic iste tribus religiosis votis, aut etiam quatuor (pro varia Instituti ratione) cruci suæ mysticæ ita confixus & adstrictus est, ut ab ea jam nullo animi motu aut arbitrio valeat separari.

Qui, citra votorum obligationem, consilia sectantur Evangelica, & mortificationem Jesu in carne sua circumferunt, amplectuntur crucem illi quidem, possuntque virtutis studio, ipsaque perfectione vitæ, Religiosis compluribus præstare: attamen (uti nunc loquimur) cruci suæ confixi non sunt: quippe qui susceptam vitæ rationem possint pro voluntate deponere, atque ita sese à crucis amplexu divellere.

lere. Id quod cum ijs minimè liceat, qui cruci Evangelicæ votorum clavis indissolubiler affixi sunt; hi demum videntur speciali modo esse expressæ Christi crucifixi imagines; si tamen suæ professioni respondeant, & crucem Christi, non solâ habitûs aut statûs religiosi susceptione, sed perfectâ sui abnegatione, vitiosarumq; cupiditatum mortificatione, repræsentent & exprimant.

Secundò: In eo, quòd, sicut homo crucifixus, tantum non potest se cruce suâ eximere, sed neque manibus pedibusve liberè uti, aut per se quidquam moliri operis, (ut loquitur modò laudatus Pinusius) *non jam pro animi sui motu membra sua quoquam movendi vel convertendi habet potestatem: ita nos* (subdit) *voluntates nostras ac desideria, non secundum id quod nobis suave est ac delectat ad præsentem, sed secundum Legem DEI* (adeòq; & motum religiosæ obedientiæ) *quo nos illa constrinxerit, applicare debemus.*

Tertiò: Et sicut is (pergit idem Abbas) *qui patibulo affigitur, non jam præsentia contemplatur, nec de suis affectibus cogitat, non de crastino sollicitudine curâq; distenditur, non de præsentibus dolet injurijs, non præteritorum jam recordatur, sed, dum adhuc spirat in corpore, cunctis elementis credit esse defunctum: ita nos quoque timore Domini crucifixos, oportet in omnibus, hoc est, non solum carnalibus vitijs, verum etiam ipsius elementis, mortuos esse.*

Nimirum ut homini patibulato nihil est cum mundo elementisve commercij; cum & eum omnes refugiant, horreant, abominentur; neque ipse quicquam ab illo expectet speretve, ut qui etiam spirans, quodammodo de mundo sublatus est: ita homini Religioso (si suis ritibus legibus) nihil superesse cum isto mundo negotij, ut qui in cruce professionis suæ se quasi à terra sublatus, & ab alijs rerum, quibus fruitur mundus, sejunctum, ipsiq; mundum se præmortuum aspiciat.

Hinc etenim etiam Joannes Svidas, Monachorum Statum ac vitam definire volens; cum ex Dionysio Areopagita de ijs multa prædixisset, rem denique his verbis absolvit. *Hi igitur Monachi denominantur, quorum hoc est officium, ut ante mortem migrent à corpore, & viventes sint mortui; & sapienti quadam insaniâ ad præstantiora transeant.* Solis videlicet divinis rebus intenti, atque ab his, quas passim alij tanto studio sibi quærendas existimant, abstracti ac liberi. At de hoc aliquid dictum est supra, cum de homine mundo crucifixo, mortuo, sepulto ageremus; & nunc jam aliqua eodem facientia, & usibus nostris propiora, subjungemus.

Verbo: Monachos.

§. 2.

Specialia quadam consuetaria ex dato principio eruuntur.

EX his quæ modò magis universè præstituimus, descendere licebit ad præcepta quædam specialia; quæ licet maximè Religiosos respiciant, tamen & his quoque, qui quovis in statu Christi crucifixi imitationem profiteantur, videntur nonnihil allatura esse utilitatis. Præsertim autem, cum, referente Cæsario, Christus ipse generatim aliquando revelaverit; devotos passioni suæ, tribus clavibus esse crucifixos, humilitate, patientiâ, obedientiâ; malleum autem, quo id peragatur, esse desiderium gloriæ, & timorem inferni.

l. 8. c. 18.

Primum igitur hoc præceptum habe, Religiose Lector: Ad perpetuam pacem animi, æquitatemque inter incommoda religiosæ vitæ retinendam, utile in primis opportunumque fore; si ex memorato Joannis Avilæ monito, ita à principio persuasum habeas, atque in reliquum menti impressum retineas: te ad Religionem tanquam ad crucem venisse. Ita quippe animo comparatus, nihil admodum commoveberis, opinor, si in ea cruce quam adamâsti, disciplinæ

T t t

næ